

คนที่เกิดมาโชคดีมี “พรสวรรค์” ไม่จำเป็นต้องประสบความสำเร็จมากกว่าคนขาด “พรสวรรค์” เพราะถึงมี “พรสวรรค์” ก็จำเป็นต้องฝึกฝนพัฒนาต่อยอด ซึ่งก็คือการใช้ “พรแสวง” นั่นเอง ดังนั้น “พรแสวง” จึงเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้เพราะถึงอย่างไรก็จำเป็นต้องพึ่ง “พรแสวง” เสมอ

“พรสวรรค์” หมายถึงสิ่งพิเศษที่บุคคลหนึ่งได้รับมาจากธรรมชาติจะด้วยพันธุกรรมหรือสิ่งแวดล้อมก็ตามที่ เช่น เล่นดนตรีหรือกีฬาเก่ง ฉลาดมี IQ สูง พูดเก่ง ร้องเพลงเก่ง ฯลฯ ส่วน “พรแสวง” หมายถึงการฝึกฝน ฝึกปรือจนมีทักษะ หรือความสามารถเป็นเลิศได้โดยไม่ต้องพึ่งพาสิ่งพิเศษที่มีติดตัวมา

“พรแสวง” สื่อความหมายของการบากบั่นมานะโดยไม่มีข้อได้เปรียบทางธรรมชาติ แต่ที่ประสบความสำเร็จได้นั้นเพราะการฝึกฝนจนเชี่ยวชาญ

อย่างไรก็ดีถึงแม้บุคคลจะมี “พรสวรรค์” แต่ถ้ามองหน้ากว่าตนเองมีก็ไม่เกิดประโยชน์ ปัจจุบันมีผู้เชี่ยวชาญศึกษาลายนิ้วมือและลายฝ่ามือเชิงสถิติจนสามารถวิเคราะห์ได้ว่ามี “พรสวรรค์” ในเรื่องใด มีทางโน้มในด้านอุปนิสัยใจคอเช่นไร

การศึกษาเช่นนี้เป็นวิทยาศาสตร์ มีการพิสูจน์ว่ามีความแม่นยำสูง เด็กที่มีปัญหาทางสมองแต่กำเนิดหรือแม้แต่เป็นออริสติกส์ก็สามารถเห็นได้จากลายนิ้วมือเนื่องจากเป็นสิ่งเฉพาะตัวที่ถูกกำหนดโดยธรรมชาติตั้งแต่อยู่ในครรภ์แล้ว

“พรสวรรค์” ไม่ใช่ ‘พรอัตโนมัติ’ ที่เปิดสวิตช์ก็เกิดความเป็นเลิศ จำเป็นต้องฝึกฝนเพิ่มเติม บางคนถึงแม้รู้ว่าตนมี “พรสวรรค์” ในบางเรื่องแต่ถ้าไม่มีการพัฒนาขึ้นมาก็ไม่เกิดประโยชน์แต่อย่างใดเช่นกัน

โลกมีอายุ 4 พันล้านปี เมื่อ 1.7 ล้านปีก่อนบรรพบุรุษมนุษย์เริ่มเดินหลังตรง มือทั้งสองไม่ต้องแตะพื้นดินเพื่อประคองตัวอีกต่อไป มนุษย์จึงเริ่มสามารถใช้มือหยิบจับสิ่งต่าง ๆ ได้ และมือนี้แหละเปรียบเสมือน “พรสวรรค์” ซึ่งเป็นรูปธรรมสำคัญของมนุษย์

ในกรณีนี้มนุษย์ตระหนักถึง “พรสวรรค์” และเริ่มหัดฝึกฝนใช้มือจนเกิดความชำนาญและนำไปสู่การสร้างขวานหินซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของมนุษย์

บรรพบุรุษของมนุษย์ฝึกฝนกับ “พรสวรรค์” ดังกล่าวจนสามารถแกะเทาะหินให้หลุดออกจนเกิดส่วนที่คมขึ้น ซึ่งการฝึกฝนสร้างขวานหินต้องอาศัยการเรียนรู้ความแตกต่างของหินแต่ละประเภทเพื่อให้เกิดเหลี่ยมมุมที่เหมาะสม

ไม่เพียงแต่สร้างความคมของหินด้วยการแกะเทาะเท่านั้น ยังรู้จักเอาเขาและกระดูกสัตว์มาใช้ตกแต่งคมหินเพื่อให้ขอบเรียวคมยิ่งขึ้น

ขวานที่คมเป็นอาวุธที่สำคัญในการล่าสัตว์ สามารถฉีกเนื้อสัตว์ที่มีหนังหนา และทุบกระดูกให้แตกจนทำให้ได้รับสารอาหารจากเนื้อสัตว์ ไขมัน และไขกระดูกมากขึ้นกว่าเดิม ผลที่เกิดขึ้นก็คือมนุษย์ได้รับวัตถุดิบเสริมการพัฒนาสมอง

ตลอดระยะเวลาเกือบ 1.7 ล้านปี ขวานหินถูกพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ และมนุษย์เริ่มพัฒนาอย่างรวดเร็ว เมื่อประมาณ 70,000 ปีที่ผ่านมา โดยต่อยอดประดิษฐ์หัวธนูจากขวานหินจนทำให้สมองมนุษย์พัฒนาขึ้นอย่างก้าวกระโดดจากการบริโภคอาหารที่ให้คุณค่าและพลังงานสูง

เรื่องข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการผสมปนเปกันของ “พรสวรรค์” และ “พรแสวง” โดยเริ่มต้นจากการมี “มือ” ซึ่งเปรียบเสมือน “พรสวรรค์” เมื่อฝึกปรือการใช้มือจนคล่องแคล่วซึ่งเปรียบเสมือนการสร้าง “พรแสวง” คือ ใช้มือเพื่อพัฒนาสิ่งซึ่งได้รับมาก่อนให้ดียิ่งขึ้นซึ่งในที่นี้คือขวานหิน การเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์มนุษยชาติจึงเกิดขึ้น

คำถามสำคัญก็คือมนุษย์จำเป็นต้องมี “พรสวรรค์” เพื่อใช้ “พรแสวง” พัฒนาตนเองขึ้นมาหรือไม่ คำตอบก็คือไม่จำเป็น ต่อให้ไม่มี “พรสวรรค์” เลยหากบากบั่นมานะก็สามารถบรรลุเป้าหมายได้เช่นกัน เช่น ช่างแกะสลักไม้ หรือผลไม้ หรือสบู ในตอนเริ่มแรกไม่รู้จักรับการแกะสลักแต่อย่างใด แต่เมื่อฝึกฝนทักษะมากขึ้นก็กลายเป็นผู้เชี่ยวชาญได้ในที่สุด

ไม่มีม้าแชมป์เปียนวิ่งเร็วปานลมกรดถ้าไม่มีการฝึกฝนอย่างถูกวิธีถึงแม้พ่อแม่จะเป็นแชมป์ก็ตาม ไม่มีใครเป็นหมอผ่าตัดหัวใจชั้นยอดที่ไม่เคยเป็นแพทย์ฝึกหัดและผ่าตัดหัวใจนานปีมาก่อน นักดนตรีวง ‘เดอะบีเทิลส์’ ก่อนจะดังทะลุโลกเล่นดนตรีในไนท์คลับในเยอรมันเป็นเวลานาน ทุกคนถึงแม้จะมี “พรสวรรค์” แต่ก็ต้องฝึกฝนต่อยอดยาวนานผ่าน “พรแสวง” จึงจะได้ประโยชน์เต็มที่

ถ้าบรรพบุรุษของมนุษย์ไม่ใช้ “พรสวรรค์” (มือ) ให้เกิดประโยชน์ผ่าน “พรแสวง” คือ การบากบั่นฝึกหัดการใช้มือจนคล่องแคล่วแล้ว ป่านนี้น่าจะไม่มีประดิษฐ์กรรมมีด ช้อน ส้อม และวิวัฒนาการของมนุษย์ พวกเราอาจจะยังใช้การกัดเหาะอาหารใส่ปากอยู่ก็เป็นได้

หากมองไปรอบตัวเราจะเห็นอิทธิพลของ “พรสวรรค์” น้อยกว่า “พรแสวง” มาก ความสำเร็จทุกอย่างมี “พรแสวง” ปนอยู่ด้วยทั้งสิ้น เพราะ “พรแสวง” คือความพากเพียรบากบั่น มานะซึ่งเป็นหัวใจของความสำเร็จของมนุษย์ทุกยุคทุกสมัย